Said Nursî ve barış

Bolu İzzet Baysal Üniversitesi Tıp Fakültesi Öğretim Üyesi Doç. Dr. Gülümser Heper, önceki gün bahsettiğimiz ve iddialarının bir kısmını cevaplandırmaya çalıştığımız yazısında, Said Nursî hareketinin karakteri olarak, onu öteki modern Müslüman hareketlerden ayırdığını belirttiği üç ögeden söz ediyor:

1. Barış üzerine düşünceleri (savaşlara karşı çıkma), 2. Modern medeniyetlere eleştiriler, 3. İslâm-Hıristiyan birlikteliği. (Cumhuriyet, 25.4.08)

Yazarın bilmediği derin bir konuda ulaştığı bu sonuçlar, son derece sathî ve üstünkörü bir gözden geçirme ile yetindiğini göstermeye yeterli.

Bu gözden geçirmeyi de muhtemelen Risale-i Nur'un orijinal metinlerini okuyarak değil, saptırma ve çarpıtmalarla hazırlanan ikinci-üçüncü derecedeki kaynaklar üzerinden yapmış olmalı.

Çünkü Said Nursî bu üç maddeye sığmaz.

Ayrıca, yazarın yaptığı bu tasnifin bilimsellikle de, mantıkla da, Said Nursî'nin yazdıklarıyla da ilişkisini kurmak zor. Meselâ tesbit ettiği üç maddeden ilk ikisi, Bediüzzaman'ın tahlillerinde iç içe işleniyor; materyalist temeller üzerine bina edilen Batı medeniyetinin savaş ve çatışma ürettiği, dünya savaşlarına yol açtığı belirtiliyor.

Ve buna karşılık, Kur'ân medeniyetinin barış ve huzur üreten prensiplerine vurgu yapılıyor.

Kasıtlı olarak kılıç ve savaş anlamlarıyla nazara verilen cihad kavramını manevî ve sivil boyutlarıyla öne çıkaran Said Nursî elbette ki dile getirdiği görüşler paralelinde barışçı bir insan.

Ama bu, ütopik bir barışçılık değil. Prensip olarak barışı esas alan, ama şartlar gerektirdiğinde savaştan da kaçınmayan bir tavır. Nitekim Birinci Dünya Savaşında vatan müdafaası için talebeleriyle birlikte cepheye koşup savaşmış.

Yazarın, "Said Nursî barıştan söz ediyor, ama 'üye'lerini komünistlerle savaşmaları için Kore Savaşınagöndermekten geri kalmıyor" deyip çelişki olarak göstermek istediği tavra gelince:

Bir defa, "üye"lik dernek, parti veya sendikada olur. Nurculukta böyle birşey yok. Bediüzzaman'ın talebe ve hizmetkârları var. Risale-i Nur okuyanlara ise Nur talebesi ve Nurcu deniliyor.

İkincisi, askerlik çağına gelen yakın talebelerinden birini Kore'ye gönderen, Bediüzzaman değil, devrin hükümetidir. Ama Said Nursî bu savaş hakkındaki fikrini "İnkâr-ı ulûhiyete karşı savaşmak lâzım" sözüyle dile getirmiş, dinsizlik üzerine

kurulu komünist rejimin istilâsını engellemek adına yapılan bu savaşa destek vermiştir.

Zira dinsiz saldırganlık dizginlenemezse, bunun bütün dünyayı ateşe verecek sonuçları olur.

Said Nursî'nin Kore'deki asıl hedefi ise, talebesinin oraya gidişi vesilesiyle eserlerini oralara göndermektir. Ve bu hedef de tahakkuk etmiş, rahmetli Bayram Yüksel Risale-i Nur'u Japonya'ya götürerek oradaki insanlara ulaştırmıştır.

Burada Türkiye ve İslâm âlemi açısından asıl önemli olan ve kesinlikle geçiştirilmemesi gereken noktalardan biri, Bediüzzaman'ın bu eserler üzerine bina ederek talebeleriyle birlikte geliştirdiği manevî hizmetin, en zor şartlarda ve ağır baskılar karşısında bile şiddete başvurmadan, barışçı yöntemlerle yürütülerek sağladığı başarı.

Said Nursî, ortaya koymuş olduğu bu orijinal hizmet modeliyle, benzer şartlarla karşı karşıya bulunan bütün dünya Müslümanlarına ve hattâ diğer din mensuplarına en doğru, isabetli ve selâmetli mücadele stratejisinin örneğini sunuyor.

Bu model olmasaydı, Türkiye`de cumhuriyetin başından bu yana "laiklik adına" yapılan amansız baskı ve tazyiklerin halkta yol açtığı tepkiler, çok daha farklı sıkıntılara sebep olabilirdi.

Bugün Türkiye herşeye rağmen, son derece ciddî zorlukların barışçı geçiş süreçleriyle aşıldığı, halkın en tehlikeli provokasyonları dahi boşa çıkarabilen bir sağduyu sergilediği bir ülke ise, bunda Said Nursî modelindeki prensiplerin topluma mal olmasının çok büyük katkıları var.

Bunu anlamaya çalışmak yerine Kore savaşına dair yanlış yorumlarla konuyu çarpıtmak niye?